

Був колись на світі чоловік, який став великим мандрівником, бо йому якось забаглося довідатися, чому все є таким, як воно є. Прокинувшись однієї ночі в повню, чого з ним доти ніколи не траплялося, він вихилився з вікна, аби подивитися, чому це так сяє навколо. А що вночі кожен предмет згортає своє нутро, зосереджуючися на собі, й не заважає іншим, як удень, то майбутній мандрівник і побачив, що місяць тримає повну жменю ниток, які він вряди-годи смикає.

— Що ти робиш? — запитав чоловік місяця, і той скрикнув так, що посипалися зорі.

— Ти своїм недоречним запитанням налякав мене, бо так питають тільки ті, що на кожному кроці ставлять мені пастки. Нитки, якими я регулюю припливи і відпливи, я надто міцно смикнув, а це спричинило потоп там, де його ніхто не очікував. Твоя цікавість призвела до загибелі багатьох людей, за життя яких я несу тимчасову відповідальність, і тепер частину цієї провини ти мусиш спокутувати, мандруючи доти, доки знайдеш вхід до вчорашнього дня. На порозі вчорашнього дня лежить золота галузка, яку ти мусиш мені принести, аби я міг якось зарадити лихові, яке ти накоїв своєю цікавістю, такою згубною для життя людини.

— Я не хотів чинити нічого злого!

— Ніхто цього не хоче, але не можна бути дурним. Хіба ж ти не знаєш, що малі причини можуть мати великі наслідки?

— Ой лишенько,— забідкався чоловік,— де ж мені тепер шукати той вхід до вчорашнього дня.

— Він скрізь і ніде. Однак ти мусиш його знайти, бо інакше не тільки мене, а й тебе негайно спостигне смерть.

Чоловікові не вельми хотілося кидати тепле ліжко й дах над головою, та іншої ради не було, і він подався в мандри. На своєму довгому шляху він відвідав багато різних країн, перепитав силу-силенну людей — бідних і заможних, розумних і дурних, однак ніхто не міг сказати йому, де є вхід до вчорашнього дня.

Врешті чоловік дійшов до царства, на межі якого стояла сторожа, і кожному, хто бажав іти далі, вартові веліли роззуватися й ретельно обнюхували його ноги.

— Який дивний звичай,— не стримався мандрівник, ніяково простягаючи пильнувальникам порядку свої натомлені ноги.— Пощо ви це робите?

— Тільки з запаху ніг видно, чи людина зла чи добра.— З усього тіла лише ноги дотикаються до землі, що унедійснює всі маскувальні перегородки, а ми охороняємо нашу країну від тих, що коять зло.

— Може, ви тоді знаєте, де є вхід до вчорашнього дня?

— Для цього ти не потребував нас. Адже цей вхід ти сам носиш на власних кісточках.

І справді, тієї миті, як вартові це вимовили, мандрівник роздивився, що ті синці на кісточках його власних ніг, що їх він набив, падаючи в провалля протягом свого довгого шляху, це не садна, а вхід у вчорашній день, на порозі якого лежить золота галузка.

— Місяцю, місяцю! — подумки покликав мандрівник, вимахуючи золотою галузкою, від якої ширилося м'яке лагідне сяйво.— Ось тобі те, що ти бажав.

Проте цього разу місяць нічого не відповів, тільки усміхнувся, не повертаючи до мандрівника голови, а чоловік постеріг, що він може

тепер з галузкою в руці мандрувати крізь видиме й невидиме до самої сутності речей, за якою відкриваються неосяжні рівнини Божого віддиху.